

DEBBIE MACOMBER

Krautuvėlė Gėlių gatvėje

Atrask draugystę ten, kur
mažiausiai jos tikiesi...

Knygute.lt

7.10.2014

„Krautuvėlė Gėlių gatvėje“ – pirmoji Debbie Macomber (Debi Makomber) knygų ciklo „Gėlių gatvė“ dalis. Svajonę parašyti knygą, kurioje derėtų jos mezgimo ir rašymo aistra, autorė puoselėjo daugiau nei trejus metus. Ji ieškojo ypatingų charakterių ir kūrė išskirtinę siužetinę liniją, padedančią atskleisti romano herojų gyvenimą.

Prie šios knygos sukūrimo prisidėjo ir dvi puikios Debbie Macomber bičiulės – Linda Johnson (Linda Džonson) – jai priklauso rankdarbių parduotuvė Silverdeile, Vašingtone, ir Laura Early (Laura Erli), talentinga mezgėja ir siūlų žinovė. Laura vadovauja vietiniam mezgimo ir nėrimo vašeliu būreliui, į kurio veiklą įsitraukė ir Debbie.

Debbie Macomber tiki, kad ši istorija atskleis tikros draugystės prasmę.

**Debbie
Macomber**

**KRAUTUVĖLĖ
GĖLIŲ GATVĖJE**

Ciklo
„Gėlių gatvė“
pirma dalis

Versta iš Debbie Macomber,
The Shop on Blossom Street,
Harlequin Books, 2004
© Debbie Macomber, 2004

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Eglė Gaivenytė, vertimas iš anglų kalbos, 2008

© Eglė Jurkūnaitė, knygos viršelio dizainas, 2008

© „Svajonių knygos“, 2008

ISBN 978-609-03-0604-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

Skiriu

*Lindai Johnson,
kurios dėka mezgimas tapo ir
mano aistra,*

*Laurai Early,
kuri mane globojo ir man
patarė,
ir*

*Lisai,
kurios troškimas turėti kūdikį
sujaudino iki širdies gelmių.*

„Iš siūlo išmezgu kilpą, mezgimas įkvepia draugystei, mezginys apjungia kartas.“

Karen Alfke, „Unpattern“ dizainerė ir mezgimo mokytoja

LIDIJA HOFMAN

Kai pirmą kartą pamačiau tuščią parduotuvę Gėlių gatvėje, prisiminiau savo tėtį. Išore pastatas labai priminė tėčio dviračių krautuvėlę, kurią jis laikė, kai buvau dar vaikas, – su tokiais pat didžiuliais vitrininiais langais, nuo saulės pridengtais dryžuotu stogeliu. Po jais puikuodavosi vazonai su svyrančiomis raudonomis pelargonijomis. Gėlėmis rūpinosi mama. Pavasarį ir vasarą – pelargonijomis, rudenį chrizantemomis, o per Kalėdas – ryškiai žaliu amalu. Aš irgi pasisodinsiu gėlių.

Veršlas tėčiui sekėsi, jis persikraustė į erdvesnes patalpas, bet man labiau patiko anoji krautuvėlė.

Turbūt apstulbinau mane į vidų atlydėjusią nuomos agentę. Vos jai spėjus atrakinti duris pareiškiau:

– Imu.

Ji atsisuko keista veido išraiška, lyg nenugir-

dusi.

- Gal norétumète pasižvalgyti? Ar žinote, kad viršuje yra butukas? Nuomojama viskas kartu.

- Taip, jūs jau minėjote.

Butuko man reikėjo. Mudu su katinu Ūsiu dairémės namų.

- Tikriausiai prieš pasirašydama sutartį norésit apžiūrėti, - neatlyžo agentė.

Nusišypsojau ir linktelėjau. Nebūtina. Nuojauta kuždėjo, kad radau puikią vietą siūlų krautuvėlei. Ir sau.

Vienintelė blogybė - šis Sietlo rajonas intensyviai remontuojamas. Dėl statybos darbų Gėlių gatvė buvo uždaryta. Leidžiamas tik vietinis eismas. Kitapus gatvės trijų aukštų plytinis pastatas, kuriame kadaise buvo bankas, perstatomas į aukštą daugiabutį. Daugiabučiais turėjo virsti ir dar keli gatvės pastatai, įskaitant seną sandėlį. Architektui kažkaip pavyko išsaugoti senąją gatvės dvasią, ir aš tuo džiaugiausi. Statybos truks ilgus mėnesius, vadinasi, ir nuomos mokestis bus pakenčiamas. Bent jau kol kas.

Supratau, kad pirmieji šeši mėnesiai bus sunkūs. Kaip bet kokiam smulkiąjam verslui.

Dėl statybų gali kilti ir papildomų kliūčių, tačiau man patalpos patiko. Kaip tik tokių norėjau.

Po savaitės ankstyvą penktadienio rytą aš, Lidija Hofman, pasirašiau patalpų nuomos sutartį dvejiems metams. Gavau raktus ir sutarties kopiją. Tą pačią dieną įsikrausčiau į naujuosius namus. Tokio džiaugsmo seniai nebuvau patyrusi. Jaučiausi taip, lyg pradėčiau gyvenimą iš naujo – daugeliu atžvilgių taip ir buvo.

„Gerų siūlų“ duris atvėriau paskutinį balandžio antradienį. Išdidžiai, nekantraudama stovėjau savo krautuvėlėje ir grožėjausi mane supančiomis spalvomis. Numaniau, ką sakys sesuo, sužinojusi, kam ryžausi. Jos patarimo neklausiau, nes iš anksto žinojau Margaretės nuomonę. Ji – švelniai kalbant – tikrai nepadrąsintų.

Susiradau dailidę, kuris pritaisė lentynas su kabliukais – tris baltas eiles. Didžioji dalis siūlų buvo atvežta penktadienį. Savaitgalį surūšiačiau juos pagal svorį, spalvą ir tvarkingai sudėliočiau į lentynas. Nusipirkau naudotą kasos aparatą, susitvarkiau prekystalį ir išdėliočiau mezgimo reikmenis. Buvau pasirengusi prekiauti.

Atrodytų, tokia laiminga akimirka, o aš vos sulaikiau ašaras. Tėtis labai džiaugtųsi, jei dabar mane matytų. Jis buvo mano ramstis ir įkvėpėjas, kelrodė žvaigždė. Tėčio mirtis man buvo baisus smūgis.

O juk visada maniau mirsianti anksčiau už jį. Žmones baugina kalbos apie mirtį, o aš taip ilgai gyvenau jos akivaizdoje, kad nebebijau. Mirtis keturiolika metų alsavo man į nugarą, taigi apie ją kalbu kaip apie orą.

Pirmą kartą su vėžiu susidūriau šešiolikos. Tą rugpjūčio dienąėjau atsiimti vairuotojo pažymėjimo. Buvau sėkmingai išlaikiusi abu egzaminus – raštu ir žodžiu. Mama man leido vairuoti nuo policijos skyriaus iki oftalmologo kabineto. Eilinis tikrinimas prieš mokslo metus gimnazijoje. Tą dieną turėjau daug planų. Su Beke buvau susitarusi po vizito pas akių gydytoją važiuoti į paplūdimį. Būčiau pirmą kartą pati vairavusi. Laukiau nesulaukiau, kada vairuosiu be mamos, tėčio ar vyresnėlės sesers.

Prisimenu – pykau, kad mama užrašė pas gydytoją iškart po vairavimo egzamino. Man kurį laiką svaigo galvą, truputį pykino. Tėtis nusprendė, kad, ko gero, reikia akinių skaitymui. Mane erzino mintis, kad gali tecti Linkolno gimnazijoje pasirodyti akiniuotai. Baisiai

erzino. Tikėjausi, kad pavyks įkalbėti tėvus ir jie leis man nešioti kontaktinius lęšius. Paaiškėjo, kad sutrikęs regėjimas buvo mažiausia bėda.

Pasišviesdamas nepaprastai ryškia šviesa optikas, mano tėvų draugas, rodė, visą amžinybę spoksojo į mano akies kamputį. Uždavė daugybę klausimų apie galvos skausmus. Nors tai buvo prieš penkiolika metų, turbūt taip ir neužmiršiu jo veido išraiškos, kai kreipėsi į mano mamą. Toks rimtas, susirūpinęs, paniūręs.

- Lidijai reikia pasirodyti Vašingtono universiteto medikams. Ir kuo greičiau.

Mudvi su motina sutrikome.

- Gerai, - sutiko mama, jos žvilgsnis bėgiojo nuo manęs prie daktaro Raido ir atgal. - Ar kas blogai?

Jis linktelėjo.

- Man nepatinka tai, ką pamačiau. Reikia, kad pasižiūrėtų daktaras Vilsonas.

Daktaras Vilsonas ne vien pasižiūrėjo. Jis pragrėžė man kaukolę ir pašalino piktybinį smegenų auglį. Šiandien tai sakau trumpai ir aiškiai, bet anuomet operacija nebuvo nei greita, nei paprasta. Ji reiškė ilgas savaites

ligoninėje ir siaubingą, alinantį galvos skausmą. Po operacijos man paskyrė chemoterapiją ir daug švitinimo procedūrų. Buvo tokių dienų, kai nežmoniškai kankindavo menkiausias švieselės sukeltas skausmas. Ir tokių, kai skaičiuodavau įkvėpimus, iš paskutiniųjų kabindamasi į gyvenimą, nes, kad ir kaip stengiausi, jaučiau, jog jis slysta iš rankų. O kartais pabudusi ryte norėdavau būti mirusi, nes nebeįstengiau tvirti. Jei ne tėtis, tikrai nebūčiau ištvėrusi.

Man nuskuto plaukus, ėmę dygti šeriukai tuoj pat vėl išslinkdavo. Praleidau visus mokslo metus. Kai galiausiai grįžau į gimnaziją, visas buvo kitaip. Į mane net žiūrėjo kitaip. Nenuėjau į išleistuvių vakarą, nes niekas nepakvietė. Kelios mergaitės pasiūlė dėtis prie jų, bet iš kvailo išdidumo atsisakiau. Kai prisime nu, atrodo smulkmena, reikėjo eiti.

Liūdniausia, kad vos man spėjus patikėti, jog jau gyvensiu kaip visi, nes begalė vaistų ir kančių pasiteisino, auglys atsinaujino.

Tikrai nepamiršiu dienos, kai daktaras Vilsonas mums pranešė, kad navikas ataugo. Bet įsiminiau ne jo veido išraišką, o skausmą tėvo akyse. Jis iš visų geriausiai suprato, ką ištvėriau per pirmą gydymo etapą. Motinai taip ir

nepavyko susitaikyti su mano liga, emociškai mane palaikė tėvas. Jis suprato, kad nei žodžiais, nei veiksmais neįstengtų palengvinti man tekusio antro išbandymo. Tuomet buvau dvidešimt ketverių, tebestudijavau koledže ir stengiausi susirinkti kreditus, kurių reikėjo mokslams baigti. Taip ir nebaigiau.

Ištvėriau abi vėžio atakas ir jau nebesu nerūpestinga mergaitė kaip kadaise. Džiaugiuosi kiekviena diena, nes žinau, koks brangus gyvenimas. Daug kas mano, kad man dar nėra trisdešimties. Tokiems atrodau rimtesnė negu kitos mano amžiaus moterys. Patirtis kovojant su vėžiu mane išmokė, kad nieko gyvenime negauname dykai. Ir patį gyvenimą gauname ne už dyką. Nebemoku nerūpestingai pasitikti dienos. Suprantu ir tai, kad už kančias atlyginama. Žinau – jeigu ne vėžys, būčiau visiškai kitokia. Pasak tėčio, įgijau ramios išminties. Neprieštarauju. Vis dėlto neretai būnu naivi, ypač turint omenyje vyrus ir žmonių santykius.

Labiausiai mane džiugina, kad sirgdama išmokau megzti.

Aš dukart nugalėjau vėžį. Deja, tėtis neištvėrė. Mano antrasis auglys jį įveikė. Taip galvoja mano sesuo Margaretė. Nė karto nesakė, bet žinau, kad galvoja. Tiesą sakant, ir aš pati

manau, kad ji teisi. Tėtis mirė nuo širdies smūgio, bet tąkart, sužinojęs apie ataugusį auglį, akimirksniu paseno. Jaučiau – jeigu būtų galėjęs, būtų mielai pasikeitęs su manimi vietomis.

Jis nuolat budėjo prie mano lovos. Atrodo, kaip tik to Margaretė ir neįstengia nei pamiršti, nei atleisti – man skirto tėčio laiko ir atsidavimo. Palaikė ir mama, kiek pajėgė emociškai.

Kai sužinojome apie antrąjį auglį, Margaretė jau buvo ištekėjusi dviejų vaikų motina. Vis dėlto atrodo, kad ir ji jaučiasi nukentėjusi dėl mano vėžio. Lig šiol elgiasi taip, tarsi aš pati būčiau pasirinkusi ligą, o ne normalų gyvenimą.

Nereikia aiškinti, jog mudviejų su seserimi santykiai įtempti. Dėl mamos, ypač tėčiui mirus, stengiuosi nesipykti su Margarete. Ji beveik nepadeda. Neįstengia slėpti nuoskaudos, nors prabėgo ne vieni metai.

Margaretė nepritarė mano sumanymui atidaryti siūlų krautuvėlę. Tiesą sakant, aš nuoširdžiausiai abejoju, ar apskritai paremtų kokį nors mano sumanymą. Prisiekiu – jos akys nušvito nuo minties, kad man gali nepasisiekti. Pagal statistiką, dauguma naujų verslo įmonių

žlunga, dažniausiai per pirmuosius metus. Vis dėlto jaučiau didžiulį norą pamėginti.

Lėšų turėjau. Pinigų paveldėjau po močiutės iš mamos pusės mirties, kai buvau dvylikos. Tėtis juos sėkmingai investavo, taigi pradžiai užteks. Gal reikėjo pasaugoti, pasak mamos, juodai dienai, bet nuo šešiolikos mačiau daug juodų dienų ir nebenoriu tokių laukti. Giliai širdyje jaučiu, kad tėtis man pritartų.

Jau sakiau, kad megzti išmokau per chemoterapijos kursą. Po kelerių metų jau buvau rimta mezgėja. Tėtis juokaudavo, kad mano siūlų užtektų parduotuvei atidaryti – neseniai nusprendžiau, kad jis teisus.

Man patinka megzti. Mezgimas teikia sunkiai paaiškinamą paguodą. Kartotinis siūlo metimas ant virbalo ir kilpos išmezgimas įkvepia jausmą, kad artėji prie tikslo, žengi pirmyn, darai pažangą. Kai pasaulis, regis, kraustosi iš proto, norisi ramybės. Atradau ją megzdama. Netgi teko skaityti, kad kovojant su stresu mezgimas – veiksmingesnis ginklas už meditaciją. Man mezgimas mielesnis ir dėl to, kad gaunu apčiuopiamą rezultatą. Megzdama kažką darau. Nežinau, ką man žada rytojus, bet ginkluota virbalais ir siūlų kamuoliu jaučiuosi viską ištversianti. Kilpa – atliktas darbas....